

FEBRUAR ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 6

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Dobra, pobožna žena je zelo rada molila. Nekoč je šla k sveti spovedi, pa jo je spovednik vprašal, katere molitve navadno moli. Odgovorila je: »Najrajša molim očenaš; to je Gospodova molitev, sam dobri Jezus jo je zložil in jo moliti učil.« Spovednik je vprašal: »Koliko očenašev zmolite v enem dnevu?« Dobra žena je rekla: »Kadar mi gre dobro, da sem srečna in vesela, tedaj grem k sveti maši, pa zmolim med sveto mašo pol očenaša, včasih tudi samo eno četrtino, včasih celega; kadar mi je pa hudo, da sem od težav vsa razmišljena, takrat pa jih zmolim mnogo.« Spovednik se je čudil in je rekel: »Kako je to mogoče? Če vam je dobro in ste srečni, takrat zmolite samo polovico ali celo samo četrt očenaša; če pa ste žalostni in potrti, jih pa zmolite veliko? Saj to ne more biti.« Žena pa je razložila: »Gospod spovednik, res delam tako. Kadar je v moji duši vse svetlo, takrat molim počasi. Na vsako besedo pazim, pri vsaki besedi se ustavim in jo premišljujem. Ko začnem moliti, rečem najprej: Oče naš. Potem pa mislim na to, da je sam večni Bog moj dobri oče, jaz pa sem njegov otrok, ki ga on ljubi. In mislim, kako zelo me ima Bog rad. Ustvaril me je za nebesa, vedno skrbi zame, svojega edinega Sina je dal, da je prišel na svet in je človek postal in za nas trpel in umrl. Ko to premišljujem, pride tako veselje v mojo dušo, da včasih med celo sveto mašo nič drugega ne

molim kot samo ti dve besedi: Oče naš. Pa čutim in vem: Kako je Bog dober, kako neizmerno je dober! Če molim naprej: kateri si v nebesih — tedaj mislim na nebesa. O, kako mora biti tam lepo. Kako srečni so angeli in svetniki, ki gledajo dobrega Boga iz obraza v obraz. Kako srečna bom tudi jaz, ko bom enkrat doma pri ljubem Bogu. Nebesa, nebesa! — tako odmeva ob teh besedah v moji duši in moje srce je polno sladkega hrepenenja. Tako molim očenaš, pa ga zmolim med sveto mašo res komaj četrmino ali polovico. Pa sem zadovoljna in srečna in čutim, da je tudi Bog zadovoljen z menoj. Če pa v moji duši nič pobožnosti ni, tedaj molim očenaš kar naprej, pa nič ne vem, kaj molim, in jih zmolim med eno sveto mašo celo petdeset, srce pa ni zadovoljno in nič ne vem, ali je Bog take molitve kaj vesel.« — Tako je dobra mamica razložila gospodu svojo molitev. Prav je mislila: Pobožna, zbrana molitev je zlata vredna; raztresena, razmišljena molitev pa bolj malo zaleže.

Pravimo, da je molitev pogovor z ljubim Bogom. Pri molitvi poleti naša duša kakor bel golobček proti nebesom, prav pred božji prestol hiti in gleda dobrega Boga in z njim po otroško govori.

Seveda bi ne bilo prav, ako bi pri molitvi nič ne mislili na Boga. Ako bi niti ne vedeli, kaj govorimo. Ako bi se pri molitvi pečali s čisto drugimi mislimi in stvarmi. Taka molitev ne bi bila pobožna. To je raztresena molitev, ker so naše misli raztresene na vse strani. Raztresene molitve Bog ni vesel.

Včasih pa bi radi lepo in pobožno molili, pa nas vedno motijo druge misli. Odganjamo jih, trudimo se, da bi bili lepo zbrani, pa ne gre in ne gre. Naša molitev je raztresena, toda ne prostovoljno. Takrat pa Bog vidi našo dobro voljo. Vidi, da bi ga radi z dobro molitvijo razveselili, pa nam težko gre. Bog nas je vesel in nas bo za našo dobro voljo bogato poplačal.

Sveto pismo nas opominja: »Pred molitvijo pripravi svojo dušo!« Preden začnemo moliti, se kratko zberimo: Molil bom. Z Bogom se bom pogovarjal. Angeli zakrivajo pred njim svoj obraz. Tudi

jaz bom govoril z njim z velikim spoštovanjem. Potem molimo počasi, s premislekom. Tedaj bo naša molitev zbrana in pobožna. S pobožno molitvijo pa bomo od dobrega Boga vse izprosili.

Otroci! Predstavite si Marijo pri molitvi. Proti nebu gledajo njene čiste oči. Roke so sklenjene. Ustnicè govore svete besede. Duša je pri Bogu. Čez obraz se ji razliva nebeška luč pobožnosti. Tako je videla Marijo mala Bernardka v Lurdu. Pri Mariji se je učila pobožno moliti. Zdaj je Bernardka svetnica.

Blagor tistim, ki radi in pobožno molijo. Božji in Marijini otroci so. V božjem in Marijinem varstvu bodo šli skozi življenje; večna sreča jih čaka v nebesih.

Otroci Marijini! Radi molite! Pa molite pobožno!

Mirko Kunčič:

Kaj že Majdica zna.

*Prvi je BOG: ustvaril me je;
drugi je SIN: odrešil me je;
tretji je DUH: posvetil me je;
četrta MARIJA — najlepša gospa;
peti je ANGEL — me k zvezdam pelja.*

*Potlej pa pride koj MAMICA zlata,
OČKA in SOLNCE in pisana TRATA.*

*Mamica ujčka me, preden zaspim,
sladko kramljava, ko se zbudim.
Očka me s prstom širokim žgečka,
ko gre od doma, poljubček mi da.
Solnce vsak dan skozi okno pokuka,
z žarkom me toplim za nosek pocuka:
»Majdica, vstani! Do osem že znaš
šteti, nauči se še očenaš!«*

*Hojej, ti solnček, me slabo poznaš:
Majdica zna tudi že OČENAŠ.*

Otroški brevir.

Februar — svečan.

1. Sv. Ignacija, škofa, je obsodil poganski sodnik, naj ga raztrgajo zveri. Ko zasliši sveti mučenec že rjoveti tigre in leve, reče poln hrepnenja, da bi že bil pri Kristusu: »Kristusova pšenica sem; naj me zmeljejo zobje zverin, da postanem čist kruh Kristusov!«

Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo: če pa umrje, obrodi obilo sadu. Jan. 12; 25.

2. Svečnica. Ko so se dopolnili dnevi Marijinega očiščevanja, so prinesli Jezusa v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda in da bi dali daritev, kakor je rečeno v postavi Gospodovi. In glej, bil je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Šimeon; bil je pravičen in bogaboječ in Sveti Duh je bil z njim. Razodel mu je bil Sv. Duh, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Maziljenca Gospodovega. In prišel je po navdihnjenju v tempelj. Ko so starši prinesli dete Jezusa, ga je tudi on vzel v naročje, zahvalil Boga in rekel: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika v miru; zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva.«

Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja. Jan. 8; 12.

4. Sv. Andrej Korzini je živel v mladih letih kaj razuzdano. Mater, ki ga je bila izprosila od Boga in ga zaobljubila Materi božji, je zelo bolelo sinovo življenje. Nekega dne se mladi Andrej spet kaj nespodobno obregne nad materjo. Vsa užaljena stopi mati predenj, rekoč: »Še preden sem te rodila, se mi je sanjalo, da sem rodila volka, ki je pa šel v cerkev in se ondi spremenil v jagnje. Saj, volk si; kje pa je jagnje?« Sina zbodejo te besede. Pohiti v bližnjo cerkev ter se razjoka nad dosedanjim življenjem. Pozneje stopi v samostan, postane škof in svetnik.

Iz vsega srca spoštuj svojega očeta in bolečin svoje matere ne pozabi. Pomni, da bi se brez njih ne bil rodil in povračaj jim, kar so ti storili. Sir. 7; 29, 30.

5. Sv. Agato, devico in mučnico, je vprašal rimski sodnik: »Kaj te ni sram: plemenitega rodu si, pa živiš ponižno in uslužno življenje kristjanov?!« Agata mu odvrne: »Nepriemerno vzvišenejša je krščanska ponižnost in uslužnost kakor bogastvo in ošabnost kraljev in cesarjev.«

Vzemite moj jarem nase in učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen, in našli boste mir svojim dušam. Jan. 11; 29.

10. Sv. Sholastika se je slednje leto sestajalassvojim bratom sv. Benediktom, da sta se za nekaj ur potopila v razgovore o ljubezni božji. Zadnje leto življenja se ob takem sestanku hitro nagiblje dan in Benedikt se hoče že dvigniti, da se vrne vsaj z nočjo domov v samostan. Sholastika ga milo prosi, naj še ostane, da bi se do jutra pogovarjala o nebeški sreči, »saj je nemara zadnjič«. »Kaj misliš, sestra! Kako bi mogel ostajati

zunaj samostana!« hoče Benedikt na vsak način domov. Tedaj svetnica nagne glavo, položi roke na mizo, milo proseč Boga, naj ji usliši prošnjo. In glej, prej vse jasno nebo se mahoma pooblači, blisk in grom, ploha se ulije: svetnik se mora vdati rad ali nerad sestriini prošnji.

Kjer sta dva ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.

11. **Marijina prikazovanja v Lurdu.** Štiri leta potem, ko je papež Pij IX. slovesno proglasil, da je razodeta verska resnica, da je bila Marija spočeta brez madeža izvirnega greha, se je Marija sama večkrat prikazala ubogi pastarici Bernardki v skalnati votlini pri mestecu Lurdu na Francoskem. Prikazovala se ji je kot lepa gospa, v belo oblečena, z modrim pasom prepasana, z zlato rožo na nogah. Učila jo je prav delati znamenje sv. križa, jo spodbujala, naj ima rada sv. rožni venec, naj dela pokoro in moli za grešnike, ter ji ukazala, naj poskrbi, da ji postavijo kapelo na tem kraju. — Zdaj stoji tam najslavnejša Marijina božja pot, kjer se gode tudi čudeži. — Ko je deklica slednjič vprašala lepo gospo, kdo je, tedaj je ta sklenila roke na prsi, povzdignila oči k nebu ter rekla: »Brezmadežno spočetje sem.«

Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikril to modrim in razumnim in razodel malim. Mat. 11; 25.

22. **Sv. Marjeta Kortonska** je živela celih devet let v grehah. Nekoč gre tovariš njenih grehov zdoma in se več ne vrne. Samo psiček, ki ga je spremljal, se vrne in se Marjeti miluje, cvili okrog nje in jo vleče za obleko, naj gre z njim. Vsa osupla in v strahu gre za njim v hosto. Tam začne psiček razkopavati neko grmado. Marjeta mu pomaga, razkopava dračje in, o groze: iz dračja se pokaže mrtvo obličje bogatega mladeniča, ki je Marjeta z njim grešno živela. Umorili so ga roparji in ga tam zakrili. Groza obide Marjeto in vsa preplašena zakliče: »O nesrečnež, kje je zdaj tvoja duša!« — Sama se vrne z grešnih potov, se pokori ne-

dopovedljivo in umrje blažene smrti, venomer ponavljajoč besede: »Otroci, ljubite Gospoda Jezusa!«

Kaj bo človeku pomagalo, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Ali kaj naj da človek v zameno za svojo dušo? Mark. 8; 36, 37.

23. Sv. Peter Damijanov se tako imenuje, ker ga je še otroka vse zapustilo — starši so mu bili umrli — in se ga je usmilil njegov brat Damijan, duhovnik, ga vzgojil in dal v šole, da je postal pozneje škof in cerkveni učenik. Ko je deček Peterček tako ves zapuščen pasel svinje, najde zlat denar. Lastnika ne more najti.

Kaj naj si kupi? Kaj si kupi? K mašniku gre in ga prosi, naj bi daroval za cekin sveto mašo za rajnega očeta in rajno mater.

Kolikokrat jeste ta kruh in pijete kelih, označate smrt Gospodovo. I. Kor. 11; 26.

24. Sv. Matija, apostol. V tistih dneh je Peter med apostoli vstal in spregovoril: »Bratje! Moralo se je spolniti pismo, kakor je Sv. Duh po Davidovih ustih napovedal o Judu, ki je vodil tiste, ki so prijeli Jezusa. Treba je torej, da kdo izmed teh mož, ki so hodili z nami ves čas, dokler je bival Gospod Jezus med nami, od Janezovega krsta

pa do dneva, ko je bil od nas vzet, postane z nami priča njegovega vstajenja.« Postavili so dva: Jožefa in Matija. In molili so in žrebali so zanja. Žreb je zadel Matija in prišтели so ga enajsterim apostolom.

Jezus jih je postavil dvanajstero, da bi bili z njim in bi jih pošiljal propovedovat in bi imeli oblast ozdravljati boleznι ter izganjati zle duhove. Mark. 3; 14.

»Sv. Matija led razbija,« je rekel Tone Grahut, ko je prebral februarjev brevir.

»Kratek brevir je za ta mesec; kjer je mesec kratek je pa še brevir,« omeni Čeferinova Marjančka.

Tone Grahut Čeferinovi Marjančki tako rad ugovarja! Vendar se mu zdi, da skoraj ne more trditi, da bi bil februar najdaljši mesec leta, zato samo reče: »Suh mesec — suh brevir.«

Veider Ivan:

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

5. Molitveni otrok.

Danes vam hočem, dragi Angelčkarji, povedati, kako rad in kako lepo je Ceglarjev Jožko molil. Komaj se je začel prav zavedati, že ni nikdar opustil jutranje in večerne molitve. Prav tako ne drugih vsakdanjih molitev. Pri molitvi je pač največjo pažnjo polagal na zbranost, a tudi na lepo zunanost je pazil. Pri tem ni bil zadovoljen, da je sam lepo molil, temveč je pazil, da so lepo molili tudi drugi domači. Vsakega je posvaril, če se je pri molitvi kaj pregrešil. Prizanesel v tem oziru celo očetu ni. Nekoč ga je jako trdo prijel in mu rekel: »Ata, ti pa ne moliš prav! Samo malo nerazločno pogodrnjaš. To ni prava molitev. Moliti moraš glasno in razločno!« — A tek se je seveda poboljšal in zanaprej lepše molil, da je ustregel svojemu ljubljenu. Še večkrat je pobožni Jožko k lepi molitvi vzpodbujal svoja mlajša bratca. — Tudi svoje součence je navajal k pobožnosti, kakor mi piše Kavčič Janko z Rakeka, ki pristavlja: »Jožko je bil res zelo pobožen deček.«

Če je bila Jožku molitev že v zdravih dneh tako ljuba, mu je postala v bolezni naravnost njegovo edino zdravilo. Ko so mu ponujali zdravila za olajšanje, jih je odklanjal. Navadno je rekel: »Zdravila mi ne morejo več pomagati. Pomaga mi le Bog po molitvi.« Zato je v bolezni tako rekoč neprestano molil. Če je sam ležal v sobi, si ga vedno našel, da ima ročici sklenjeni in da moli. Kadar zaradi prehudega trpljenja ni mogel moliti sam, je prosil, naj molijo drugi. Kadar je bil napad

posebno hud, je vselej zaklical: »Mama, moli, hitro moli!« In molila sta, pa mu je odleglo. Nihče ne more prešteti vseh molitev: rožne vence, križeve pote, litanije in druge, ki sta jih z mamó premolila v tihih nočeh, polnih nepopisnega trpljenja. Vsako jutro sta najprej šepetaje opravila jutranjo molitev. Nato sta brala mašne molitve. Zvečer sta spet zmolila lepo večerno molitev. Mnogokrat je zvečer prosil mamico: »Mamica, zapojva angelčku varuhu!« In zapela sta tisto ljubeznivo narodno pesmico:

Angelček moj, pridi nocoj!
Jaz bom lepo zaspal,
ti boš pri meni stal,
var'val me boš hudega.

Pri tej pesmici je navadno Jožku odleglo, da je zaspal vsaj za nekaj časa. — Čudovito natančno je Jožko vedel, kdo zanj moli, in mu je bil zato pristrčno hvaležen.

Prav zato mu je bila teta Marjanica tako ljuba, da, za starši najljubša. Nihče namreč ni znal toliko in tako lepih molitev kot ona. In vse te molitve sta skupno premolila ob bolniški postelji sto in stokrat. »Teta,« je večkrat dejal, »vi sedaj zame molite, v nebesih bom pa jaz za vas.« Kako se je veselil vsak večer mojega obiska, posebno zato, ker je vselej prejel bolniški blagoslov. In s kakšno pobožnostjo ga je sprejemal. Ko zadnje tedne ni mogel več dvigniti desnice, je prosil mamico, da ga je pokrižala ona.

Omenil sem že, da sta z mamico pela. Sploh je Jožko rad pel in poslušal svete pesmice. Njegove smrti smo že pričakovali, ko smo šli mimo njegovega doma s staro-loškimi deškimi Marijinim vrtcem na izlet k Sv. Valentinu. Čeprav je bil zelo slab, je vendar želel, da so prišli vsi dečki k njegovi postelji, ko so šli zjutraj tja in ko so se popoldne vračali. Obakrat so morali zapeti prav vse cerkvene pesmi, ki smo se jih naučili, da jih

pojemo pri shodih Mar. vrtea ali ob drugih prilikah v cerkvi. Teh ni malo, a vse je poslušal z največjim zanimanjem. Ko so dečki odšli, je rekel: »Škoda, da tudi nas na Rakeku niso naučili toliko lepih pesmic, kot jih znajo v Stari Loki.«

Jožkova pobožnost se je kazala tudi v tem, da je izredno rad imel podobice in gledal verske slike. Prav tako rad je prebiral bogoljubne knjige. V najlepšem redu jih je imel zložene pri svoji postelji. Ko jih ni mogel čitati sam, so mu jih čitali drugi. (Dalje.)

Marija Kmetova:

Živ—žav.

»Potem bi prišla v nebesa,« reče Blažek in dostavi:

»V nebesih bom imel avto. Po oblakih se bom vozil, sveti Peter mi bo pa vrata odprl.«

»Mhm,« pravi Marjanca, »saj ima ključe.«

»Zlate,« reče Blažek.

»Zlate. — Lej, račke se ven kobacajo!« vzklikne Marjanca.

»Pojdiva jih gledat!« zaploska Blažek.

»Pojdiva!«

Primeta se za roke in stečeta po strmini k reki. Račke s krikom zagagajo, da se Blažek kar prestraši.

»Joj, kakšna lepa mlivka,« vzklikne Marjanca.

»Saj res,« pritrdi Blažek.

»Igrajva se,« pravi Marjanca.

Globoko se jima uderejo noge, ko počeneta v mlivko in napravita vsak svoj hribček.

»Jaz bom delala potice,« reče Marjanca. »Lej, kako je lepa! Zdaj jo bom pa spekla. Žžž, je že. Na, kupite, gospod?«

»Koliko je?«

»Sto dinarčkov,« pravi Marjanca.

Blažek vzame kamenček in ji ga da.

»Jaz imam pa vlak. Lej, kako so tračnice okoli!
In tule je predor. Š—š—š—š, u—u!« vpije Blažek in se pelje bogve kam.

»Čakaj, da mi ne potacaš potic!« krikne Marjanca. Blažek pa nalašč — čof! — in stopi prav na potico.

»Sem pa huda, veš!« zavpije Marjanca.

Blažek se zasmee in pohodi še eno potico.

»Jaz bom pa tvoj vlak podrla!« se razjezi Marjanca in sune z nogo v hribček.

»Ti, čakaj!« Blažek stisne pesti in hoče udariti Marjanco. A Marjanca zbeži po bregu navzgor. Blažek steče za njo.

»Ne boš me, ne!« je huda Marjanca. »Kar domov grem. Sram te bodi! Skregana sem.«

»Ho-ho!« zavpije Blažek.

»Ho-ho!« zavpije še Marjanca in odhiti proti domu. Blažek obstane in zakliče:

»Kar pojdi, veš, kar pojdi!«

Blažek stoji sam sredi ceste. Nato steče tudi on. Na vogalu ceste ne ve, ali je prava pot domov na desni ali na levi. Pa zavije na desno in misli, da gre pravilno proti domu. Gleda, gleda, kje je domača hiša. Pa je čudno, da je ni in ni. Obstane pri teh vratih, obstane pri onih; stopi kam na vrt, a nobena hiša ni prava. Gre in gre naprej, a te hiše niti vrtov nimajo več. Zavije nekam navzgor; cesta je ožja in drugačni otroci so tu, ki jih Blažek nič ne pozna. Sredi ceste jih je velika gruča in brcajo žogo. Blažek se ustavi.

»Čigav pa si ti?« ga nahruli neki fant.

»Eno figo!« se odreže Blažek.

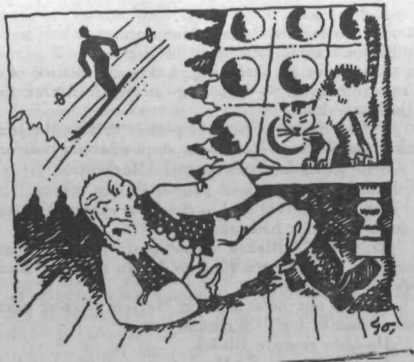
»Ho-ho, ta je pa od fige!« se zagrohoče fant in vsi drugi se zasmeejo in obstopijo Blažka.

Blažku je malo tesno pri srcu. Pa je tudi hud. Ves zardel stisne pesti in hoče dalje.

»Zaprta pot!« zavpije fant in še razkorači pred njim.

»Pusti me!« vzklikne Blažek in hoče suniti fanta.

(Dalje.)

Mirko Kuncič:

Dedek na smučarski tekmi.

*Dedek k peči sedel je,
truden se udal zaspancu.
In zdaj sanja: z mladimi
smuča se po strmem klancu.*

*Hej, kako drovi navzdol!
To ni tekma: divji boj je;
še celo proaka Jožka
pustil daleč za seboj je.*

*A nenadoma mu tal
zmanjka pod nogami — hopla!
Hrabrega je smučarja
spreletela misel topla.*

*V črn prepad drovi, drovi...
Smrti več ne more uteči.
Še en krik — in dedek naš
znajde se na tleh pri peči...*

Mraz.

*Mraz se je priklatil v izbo: Viš, kako imam te rad!
>Oj, Marička, dober dan! Nič Marička ni dejala;
Veš, prišel sem ti povedat: očka je sežagal hlod,
solnček je hudo bolan. ded zakuril peč ...
Zdaj bom jaz, Marička moja, in mraz je
hodil k tebi vasovat. zbežal hitro spet otodod.
Rož ledenih ti bom nosil.*

Marijin vrtec.

Maribor. Naš Marijin vrtec! Pred enim letom sem se s starši preselil v Maribor. V prejšnjem kraju ni bilo Marijinega vrta. Na povabilo g. kateheta sem pristopil k Magdalenskemu Marijinemu vrtcu, kjer nas je že lepo število otrok, okoli 350. Imamo vsako tretjo nedeljo skupni nauk, kjer nam g. katehet razlaga lepe in poučne zgodbe. Tudi h Gospodovi mizi pristopimo pogosto. Naš Marijin vrtec ima tudi lepo zbirko knjig, ki si jih izposojamo in iz njih marsikaj koristnega izvemo in naučimo. (Naročite stare »Vrtce« in »Angelčke«.) Sem prav srečen, da sem lahko član tega lepega mladinskega društva, ki nas uči, kako lahko dosežemo nebeško kraljestvo in zemeljsko srečo: po Mariji k Jezusu. Vabim tudi druge, ki še niso člani, da pristopijo k Marijinemu vrtcu, da bo pod našo zastavo korakala še močnejša četa mladih vernikov. Pozdrav vsem znanim in nepoznanim čitateljem »Angelčka«. Ivan Gradišnik. — (>Za prmej« sem rekel in sklenil, da Vas enkrat obiščem. Veš, v Mariboru sem bil samo enkrat. Imel sem takrat rdečo srajco. — Urednik.)

Celje. — Velecenjeni gospod urednik! Dovolite mi, prosim, da se Vam tudi jaz malo oglasim. Zahvaljujem se Vam prav lepo, da tako izvrstno urejate list »Angelček«, ki ga vedno z zanimanjem prebiram. Naročen sem na »Angelčka« že četrto leto pri č. g. katehetu Ivanu Granfoli, ki je tudi voditelj Mar. vrta. V Mar. vrtcu je prav prijetno. Sestanke imamo enkrat mesečno. Ob teh prilikah ima č. g. voditelj lep kratek nagovor, navadno kak zgled iz življenja svetnikov, potem pa molimo Lavretanske litanije. Sestankov se prav pridno udeležujemo. Ob sklepu svojega pisma Vam želim, da Vam sv. Miklavž zelo veliko daril prinese ter Vas iskreno pozdravljam! Vaš vdani Franc Pfeifer. — (Pismo je prišlo prepozno za Miklavža, ki mi ni prav nič prinesel, pa sem bil nastavlil pehar in škorenj. Že ve, kakšen sem. — Urednik.)

Marijin vrtec v Sv. Rupertu n. Laškem.

Marijin vrtec v Sv. Rupertu n. L. šteje: $103+97=200$ otrok; imajo vsak mesec skupno pobožnost: sv. obhajilo in malo prireditev. 70 je naročenih na »Angelčkas«, ki ga z velikim veseljem prebirajo. (O, ko bi bilo v vsaki fari toliko naročnikov! Sliko morem priobčiti samo eno. — Ur.)

Metlika. Če dobim v kratkem sekiro, plenkačo in škarje za plot, neusmiljeno skrajšam, okrajšam in prikrajšam predolgi dopis. Sliko priobčim. — Urednik.

Uganke.

1. Pastir.

(Zdravko Reven,
Vrhnika.)

2. Pregovor.

(Zdravko Reven,
Vrhnika.)

19V6T10M1T10J1
13E5R1Z2I11A
N1R6D10

3. Tablica.

(Peter Golobič.)

NAGELJČEK

Kam bi ga dal?

Rešitev iz 4. številke:

1. **Slomšek:** Tudi beseda ubije človeka, A. M. S. 2. **Črkovnica:** mak, Ivo, kol, lan, Ana, vas, žir — Miklavž. 2. **Odbiralnica:** Vsak je svoje sreče kovač.

Prav so rešili vse tri uganke: Dolenc N., Resman A., Cedilnik H., Adamič Al., Barič F., Ham D., Podreberšek M., Trotovšek D., Vihtelič A., Drnovšek B., Cedilnik B., Jurkovič V., Germek F., Vizjak Al., Est M., Zubalič Dr., Semenič Mar. iz Ljubljane, — Videc Ven., Stengel M., Dobrotnišek D., Gologranc I., Kokošinek M., Kos J., Pelicon El., Strojnik Mar., Drame Ur., Sorn A., Kužnik Leo, Kumer V., Počej Lj., Pfeifer Fr., Kuper Z., Pojavnik E., Katič J., Golob Ol., Knez Min., Gabrilovič Jel., Slosar Mar., Roje R., Skale I., Vodopive Mil., Povh M., Frölich I., Lettig Sl., Trobec M., Puncer I., Lednik Lj., Sadar Br., Cocej P., Jug I., Vivot Er., Malus Her., Černelč J., Dečman št., Podržaj Bož., Sardoner A., Košutnik V., Kožuh N., Glinšek V., Vipotnik Anast., Ocvirk P., Ropas Ev., Podjavoršek Ang., Maček Mar., Gorjanc Mat., Kožuh A. iz Celja (Oj, Celjanke bele, dolgo ste molčale!). — Peternelj J., Lebinger H. iz št. Vida nad Ljubljano. — Iršič H., Makovšek M., Pirh M., Potočnik M., Slemenšek A., Pernjak A., Štruc K., Pesjak L. iz Vitanj. — Sifer A. iz Kranja. — Pavliček Tatj., Nadišar M., Zazvonil O. iz Tržiča. — Steineker Rez. iz Zetal. — Prinčič Val., Čiglič H. iz Kranja. — Marjanovič Bar. s Cvena. — Arh Jak., Sodja Min. iz Boh. Bistrice. — Solarji iz Boh. Bele. — Juvančič Ivanka iz Loža. — Tomažin Jos. iz Borovnice. — Zrimšek J. iz Selščka. — Erhatic P., Zmauc Ter., Kranjc Mar., Čuš Fr., Erhatic Fr., Matjašič Jul., Meznarič J. in Fr., Toplak Jan. Hole Fr., Janžekovič Jož., Neudauer Sl. od Sv. Lovrenca v Slov. goricah. — Ravnik Ant. s Primskovega. — Debevec Ant. z Rakeka. — Grilj A. z Moravč. — Kunstelj A. z Vrhnike. — Megla V., Fekonja M., Cajno Viktor, Kupčič J., Rojht F., Pondrh L., Marin T., Zagoršek J., Grašič M., Meško Ang., Marin Kr. od Sv. Tomaža pri Ormožu. — Zupan I., Rošker Iv., Podgoršek Sl., Plevnik Kar., Richter E., Urek Mar., Kostrevc Ter., Slovenc P., Podvinski A., Medved Kr., Jagodič J. in P., Trost Fr. iz Pišec. — Furlan Pet. iz Ljutomera. — Jemec Min. iz Kroke. — Meglič Fr., Kozar Iv., Karnet Kar. od Sv. Jurija ob Ščavnici. — Ogrin Mar. iz Kamnika. — Černetič St. iz Krškega. — Strouhal Ed. od Sv. Jurija ob Taboru. — Verdclj M. iz Šaleka. — Svolljšak Mar. iz Doba. — Kirn A., Povše Fr. (ali si France ali Francka, povem samo to, da sem nagrado poslal, kakor mi je bilo pisano). — Vrščaj O., Gorenc B., Debevc A., Trpin Al. iz Škocijana pri Mokronogu. — Atolič Fr. iz Moškanjcevcv. — Židan Mar. iz Vevč. — Wutte Bogd., Vezjak Mar. iz Poljčan. — Jug Zl. iz Studencevc pri Mariboru. — Krevel R. iz Novega mesta. — Reich Mat. in Zdr., Canč Mar., Hrustevc Mic. iz št. Ilja pri Velenju (to te je morala glava zaboleti, ko ti je ponoči Lina Maric vanjo pala. Kaj bi bilo »To vse spimo«, ne pregrunta nihče. Če pa kdo, naj piše. Seveda midva ne smeva.)

Izžrebana je bila Juvančič Ivanka iz Loža.

Rešitev iz 5. številke:

1. **Posetnica:** Mlinarica. 2. **Kura:** Tudi slepa kura zrno najde. 3. **Mesta:** Maribor, Vrhnika, Jesenice.

Prav so rešili vse tri uganke: Lepša J., Podobnikar I. iz Ljubljane. — Videc Ven. iz Celja. — Langerholc Vin. iz Markočiče. — Erzar Mar. s Pš. Police. — Štrukelj M. iz Borovnice. — Svolljšak Mar. iz Doba. — Kunej Sl. iz Vidma. — Karnet K., Fras Ant. od Sv. Jurija ob Ščavnici. — Dobrovoljc A. z Verda. — Kunstelj A. z Vrhnike. — Petek Al., Barle Iv. iz Dobrniča. — Kavšek Mih., Vovk Al. iz Gotne vasi (kar še prihodnjič obe na eno dopisnico pišita). — Kurent Val. iz Belgrada. — Naglič Ton., Langus Vl. in Mar. iz Šoštanja. — Zagar H. iz Kočevja. — Ogrin Mar. iz Kamnika. — Reich Mat. in Zdr. od št. Ilja pri Velenju. — Hode I., Volčanjšek Mar., Jagodič P., Petrančič P., Kostrevc Ter., Podvinski A., Vrstovšek T. in Jos., Urek Mar. Slovenc P., Znidarič M., Medved Kr., Richter E., Zupan Iv., Plevnik Kar., Roškar Iv. iz Pišec (lani »kura« ni bila kura, ampak jarečka, premajhna za sliko). — Tavčar Ant. iz Sp. Zadobrove. — Baloh J. z Breznice. — Mrak Ludv. iz Vinkarjev. — Potočnik F. iz Rog. Slatine.

Izžrebana je Langus Vladka iz Šoštanja.

Kratko obleganje.

Turek bežal bo v galop

Ena, dve — »Hop«!

Čop.

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—

Lastnik »Pripravniki dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Resljeva cesta 11. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).